

sel, som man siger, og så er man, hvis det skal fungere, nødt til at få det, han kalder en socialunion; det vil sige få langt mere forpligtende bindinger på socialpolitik, skattepolitik, finanspolitik osv. Det er efter min vurdering temmelig elementært, at så skal vi træffe et valg i det her land. Vil vi være med til det, eller vil vi ikke være med til det?

Man skal gøre sig klart, at siger man ja til ØMU'en, er der tale om en beslutning af historisk rækkevidde. Vi kan ikke argumentere med, hvilke fordele eller bagdele vi kan have i morgen eller i overmorgen. Vi er også nødt til at se på, om vi om 10, 20, 25, 50, 100 år vil betale den pris i forhold til vores handlefrihed. Der er ingen vej tilbage, når vi først er med i ØMU'en, og det er derfor, at ØMU'en er det mest vidtgående integrationsprojekt, som Europa står over for i de næste mange, mange år, og det er derfor, at det er af afgørende betydning, at vi forholder os realistisk til det.

Når vi har sagt nej, skyldes det de politiske konsekvenser af ØMU'en. Det er korrekt, at vi ikke har fuldstændig handlefrihed. Det er der intet land, der har i en verden, der bliver mere international. Klart nok. Men der er stor forskel på den handlefrihed, vi trods alt har i øjeblikket i vores fordelingspolitik, skattepolitik, socialpolitik, arbejdsmarkedspolitik, og så den vi ville få, hvis vi bliver bundet af en fælles mønt. Skal den fælles mønt fungere, vil der nemlig blive langt større bindinger. Professor Niels Thygesen sagde for et par år siden, at vi ville få samme status som en delstat i USA, hvis vi får ØMU'en. Jeg deler den opfattelse, og vi skal træffe et valg om, om vi vil det.

Den anden fejlagtige præmis går på, at det bliver en meget stabil valuta. Hvem siger dog det? Kritikpunkterne fra bl.a. den tyske centralbank går jo på, at man af politiske årsager har besluttet at få en meget bred ØMU-deltagerkreds. Der skal mange lande med. Vi skal her være klar over, at ustabilitet i et enkelt land vil brede sig som ringe i vandet langt mere direkte, når man har en fælles valuta, end når man ikke har det.

Vi skal altså være klar over, at der er ingen, der kan sige, at det bliver en stærk valuta, for det afhænger af den økonomiske udvikling i de pågældende lande – Spanien, Italien, Tyskland i øvrigt, Belgien, de lande, som kommer med, og som ikke nødvendigvis vil få økonomisk stabilitet. Der er ingen, der siger, at det bliver en stabil valuta. Der er ingen, der siger, at det ud fra

nogle kortsigtede økonomiske forhold vil være en fordel for Danmark at være med. Man kan lige så godt argumentere for, at det ville være en fordel at stå udenfor, netop fordi vi så ikke bliver bundet af så kraftige forpligtelser, som vi vil blive, hvis vi kommer med.

Med andre ord: Vores ØMU-kritik, vores ØMU-modstand står fast. Vi vil kæmpe med næb og kløer for, at Danmark holdes udenfor. Vi vil arbejde for, at det her ikke bliver til noget. Det er et fejlagtigt projekt, det er et forsøg på af politiske årsager at få sat yderligere skub i den politiske integration i Europa, og det tjener ikke noget praktisk formål. Man kan udmærket få stabile valutariske forhold i Europa uden at have en fælles mønt, nemlig gennem et tæt samarbejde landene imellem.

Så vi holder fast i vores modstand, og vi opfordrer befolkningen til fortsat at sige nej til dansk deltagelse i ØMU'en.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti glæder vi os over, at Enhedslisten har taget initiativ til en debat om euroen, ØMU'en og Euro-X-Rådet, som vi skal diskutere her i dag. Vi er grundlæggende af den opfattelse, at det er positivt med den slags debatter. Ikke mindst op til afstemningen om Amsterdamskontraktens den 28. maj er det vigtigt for alle at få de signaler, der er nødvendige for at få at vide, hvordan udviklingen i det europæiske samarbejde er.

Vi er klar over, at euroen sandsynligvis bliver en realitet om kort tid – vi ved, at det kan vi bare tage til efterretning – og vi er samtidig glade for, at Danmark har et forbehold over for euroen, og det forbehold skal vi arbejde på bliver bevaret, sådan at vi ikke mister yderligere suveræniteten.

Der kan selvsagt være omkostninger ved at stå udenfor, det er vi også klar over, men der kan så sandelig også være gevinster, og der har vi en fornemmelse af, at økonomiministeren bl.a. ofte er tilbøjelig til ikke at fokusere på de fordele, der er, de muligheder, der er for Danmark ved at stå udenfor. Altså, Danmark kan bruge dette her som en ekstra konkurrenceparameter over for andre lande. Vi er ikke bundet af mange af de ting, som ligger i euroen, og det skal vi selvfølgelig bruge og prale af, når vi skal ud og sælge vores varer, når vi skal konkurrere med andre lande.

Det er vigtigt for befolkningen nu at fastholde det forbehold, og derfor er jeg selvfølgelig